

Poput vode

Jasminka Hrzić-Grubelić

Oduvijek se osjećam promjenjivo. Ponekad sam bistra i hladna. Ponekad sam topla i blagonaklona. Mogu biti mutna i smrdljiva. Nije mi strano biti spasiteljica. Nije mi strano uništiti sve pred sobom.

Uvijek sam površinski napeta.

Imam taj poriv za rastakanjem koji je neodoljiv. Cijelim svojim bićem žudim biti posvuda, odjednom. Zato se krećem, cirkuliram, to je imperativ mog postojanja. Da bih ispunila taj imperativ spremna sam biti mjenjolika.

Kad sam tečna agilna sam, neumorna, snažna. Sviđa mi se biti takva. Patim kad sam stajaćica, ćutim se sputanom, teškom, tromom. Sva bića ove planete hrane se na i u meni, rastu, uživaju, a ja se deprimiram pritisnuta njihovim potrebama, odsječena od svoje prave ćudi.

Zato imam tendenciju ispariti. Nestanem, naoko, bez traga. Razbijem sile koje me drže na okupu i djelić po djelić, odem. Visoko, gore, u neposrednu blizinu praznine koja obavija svijet.

Tamo malo lebdim, povezujem se sama sa sobom, sve dok me moja priroda ne pretvori u oblik kojim mogu rađati život. Onda padam, daleko, duboko, dolje.

Da bih opet mogla pojiti svijet. Da bih opet mogla biti ona koja teče, sretnica Da bih opet mogla biti ona koja stoji, patnica. Da bih opet mogla biti ona koja odlazi, putnica.

Živim tako, u tom sinusoidnom krugu, eonima. U redu je. Bit ću lokva, bara, jezero, močvara, more, vodotok svake vrste. Bit ću i kiša i snijeg i led i para. Sve ću biti. Samo da ponekad...

Samo da ponekad svjetlost pretvorim u dugu.